

Я вирішив, оглянути іншу частину печери.

— Хм?

Мою увагу привернула половина щита, ніби щось відгризло частину цього щита.

— Цікаво, що тут відбувалось, в цій печері хоч її вже, й не назвеш печерою, скоріш це місце вимела вода, бо тут купа якогось, червоного піску чи це іржа?

Роздумуючи в голос я приперся до стіни, дивлячись у перед.

— Хм? Ця стіна відрізняється.

Я почав підходити до темно червоної стіни, я торкнувся стіни й зрозумів, що це висохла кров.

— Тут має щось бути!

Я почав рухатись іншою частиною печери, й за деякий час я наткнувся на скелета, в якого немає кінцівки, й правої частини тіла, рвана шкіряна броня, чоботи світились легким світлом, здавалось ніби хтось, запечатав у них заклинання.

Може вдасться, призвати його душу?

Я активував привив, й торкнувся його голови.

— Я призиваю, до оцього тіла душу власника.

Враз мене поглинула пітьма, в якій я став блукати, багато різних людей ніби завислі стояли в пітьмі, в різні броні й одязі.

Я почав блукати між тілами, й ось я наткнувся на людину, в точ з таким одягом тільки рука ціла, й саме тіло є.

Віком десь двадцять п'ять, тридцять років, біле волосся спокійне обличчя.

Я повільно, торкнувся його руки.

Його очі повільно розкрились.

— Т-ти хто? – За питався він.

— Це не має значіння, тебе не лякає мій вигляд?

Я зробив паузу.

— Мав би, але я відчуваю лише спокій й тишу.

— Ясно, питаю лише раз, ти хочеш повернутись до свого колишнього тіла?

Він на мить заляк.

— Тіла? Я ж лише вчора покинув імперію, й направився в країну Трьох Драконів, зі своїми друзями.

Я продовжив мовчати, в мить він схопився за голову, й тіло затряслось.

— Нііііі. – Закричав він.

— Що щось згадав? Чи що?

По очах, в нього потекли сльози.

Ех Неприємно бачити, як тридцяти річна людина плаче...

— Я-я згоден! - В мить він заспокоївся, гнів заповнив його очі, й з впевненістю він заговорив.

— Чудово, можеш розказати що сталося?

Він почав розповідати, довгу історію якщо коротко, то він й його троє друзів знайшли скарби, недалеко від водоспаду, як тільки він обернувся в нього полетів вогняний шар, й його охопило полум'я.

Він вижив, але пекельний біль через опіки, охопив його тіло, й він почав втрачати свідомість, й єдине що він побачив як його тягнуть до ріки.

Отямився він уже під водоспадом, течія несла його вперед з останніх сил він вчепився за берег, й вдалось втриматись, сили покидали його, але він побачив за два метри, якусь печеру й зібрав останні сили, й з важкістю після льодяної ріки піднявся до печери.

Але й на цьому все не закінчилось, відійшовши в менш більш прохолодні печері, він побачив підземельну акулу, й вступив з нею, в бій втративши щит, акула вистрибнула з землі, і налетіла на нього в змахом щелепи, акула відгризла чи малий шмат тіла. Й він упав на землю, опершись об стіну.

— Зрозуміло, знаєш я поверну тебе в старе тіло, тільки я тебе трохи підрихтую, зроблю нові кістки, ти ж тепер скелет.

— Що??? - Він закричав з здивуванням, і нас почала поглинати пітьма.

Я отямився тримаючи руку на черепі, в черепі почали в спалахувати, бліді зелені вогники, й скелет почав підніматись.

— Тобі доведеться, потерпіти трохи.

Скелет просто дивився, на мене.

— Твій меч там. – Сказав я указавши пальцем.

Скелет пішов за мечом, з далеку до мене почав підповзати, слиз з білою кулею .

Хм Цікаво чи може він, стати посохом для мене?

— Ми можемо вибратись! – Заговорив слиз.

— Як?

— Ми слизі можемо, легко рухатись по такій поверхні, водночас ми могли б підняти вас.

Я помахав головою.

— Ні, надто небезпечно.

Слиз нічого не сказав, лише простягнув білу кулю.

— Стань посохом, який триматиме цю кулю. – Приказав я йому.

Слиз почав ніби плавитись, й водночас почав появлятися зелений посох, а на верхівці біла куля.

Хех А вони все виконують, що я їм скажу.

— Так потрібно якось вибиратись, Хех Ось це і є справжня задача, о знаю призову я щось, що допоможе вибратись, може робітників чи щось таке, щоб викопало прохід звідси.

Як виявилось я можу і душі померлих людей призивати, й можу прикріпити їх до тіла, яке вибрав або просто можу, призвати якогось монстра, або якогось померлого монстра.

— Призив, робітники які працювали в шахтах, тіла скелети й декілька зомбі.

Я знову погрузився в темряву, я виявився на якомусь пагорбі попереду величезна гора, з діркою в середині схожою на шахту, навколо немає ні дерев нічого, хіба рівнина з невеликими пагорбами, все навколо з темряви навіть небо.

Добре що, я бачу в темряві.

Навпроти мене, повстала картина, напад на шахту?

Сотні людей почали вриватись в шахту, перед пагорбом почали появлятись, переможені мертві дивні істоти, з каменю в когось руки схожі на мечі, в когось на кирки й інші інструменти, лиць зовсім немає тіла кам'яного кольору.

Хм Цікаво?

В кінці появлялись люди, зі зброєю в руках, я вирішив підійти до людини, з одноручним мечем й круглим білим щитом, його тіло вкривала шкіряна броня, з вшитими залізними пластинами, голову захищав залізний білий шолом, який прикривав лице майже повністю, лише очі було видно.

Я торкнувся його рукою, й він почав рухатись, я вказав рукою на істот.

— Хто вони.

— Монстри Кам'яні добувачі руди в шахтах.....

Я знову торкнувся його рукою, й почав покидати це місце не дослухавши його.

Я нікого не призвав, я знову активував призив, й почав призивати цих монстрів.

Печеру заповнили, триметрові кам'яні монстри. Хіба подекуди, можна було пройти вільно.

— Ви получили другий шанс так що, працюйте на мене копайте, в гору руди складайте у вільному місті, а непотріб викидайте з печери в ріку.

В кам'яних монстрів почали змінюватись руки, на кирки молоти й інші інструменти, повільно підходячи вони почали ставати до роботи, вибиваючи величезні шматки каменю.

— Потрібний ще якийсь воїн, якщо ця акула знову з'явиться.

Я активував призив і повернувся, в той самий простір, забираючи людей я призвав тіло, лицаря смерті і помістив п'ять душ, в тіло лицаря смерті який в темряві повстав перед мною.

Призив завершений я глянув, перед собою й перед мною розпилилась калюжа пітьми, з якої почав повставати лицар смерті, з великим двометровим щитом, тіло його було три метри за ввишки, лице зігниле й здавалось що, на тебе дивиться істинний воїн смерті.

Який здатний поглядом забрати душу, в другій руці в лицаря смерті, двометровий дворучний меч, який він тримає однією рукою, тіло вкривала броня, яка здавалось його частиною тіла, за спиною два дворучні мечі, але меншого розміру.

— Охороняй це місце, як хочеш.

Сказав я глянувши, в його криваві очі.

Очі лицаря смерті спажули, й з п'ятьми повстали десять скелетів, з бронею й зброєю які розійшлись печерою.

Від печери виходила, аура яку не кожна людина здатна витримати, й ніхто не помітив, як під землею почало сформуватись щось сильніше, й сильнішою аурою смерті ніж у лицаря смерті, у декілька разів.

Кам'яні монстри, за пів години прорили в гору на п'ять метрів, що мене здивувало.

Я стояв в іншій частині печери, в роздумах як в одну мить, щось почало тріпотіти крилами, й печеру заповнили білі гігантські кажани, їхні очі світилися легким синім кольором.

Кажани атакували кігтями скелетів й кам'яних монстрів, які в свою чергу атакували вбиваючи одного кажана, одним ударом, кажанів навколо було сотні, але кажани наносили жодного урону їм.

Я спокійно дивився, на кажанів в роздумах.

Що ж використати вогняний, вихор чи може? О знаю.

Я призвав книгу, прочитавши заклинання, скелети й лицар смерті, продовжували винищувати кажанів

— Цепна блискавка вразь повсталих, ворогів проти мене й моїх підопічних.

Навпроти руки утворилось біле коло, з якого вирвалася блискавка. Блискавка почала вражати кажанів в повітрі.

Кажани як мухи один за одним, падали на землю.

Хех Цікаво, мої параметри змінились?

Ім'я: ??????

Раса: Древня нежить

Клас: Істинний маг Викликач

Рівень: 4

НР: 290/290

Мана: 5900/5900

Сила: 26

Захист: 17

Спритність: 19

Контроль мани: 56 | 100 / 100000 год

Прорив 80/ 1000

Навики: Перетворення матерії, Визивач.

Перетворювання матерії – Завдяки цьому навику ви будете здатні, перетворювати матеріали на різні речі уявляючи ці речі. Максимальне перетворення матерії, 3 метри.

Визивач – Ви можете визивати інших істот під своїм контролем, легендарний навик не потребує еволюції, через зняття обмежень не потребує мани.

Хм Помінялись.

— Система як розподіляються, параметри при переході? Я щось не зрозумів...

[Відповідь: Параметри беруться при переході на інший рівень, й розподіляються автоматично, залежно від істоти, кількість параметрів залежить від кількості переможених істот, і їх сили які беруться з обчислень, з прориву й системи, яка кожного дням удосконалюється.]

Трохи заплутано, але я зрозумів чим сильнішого монстра переможу, від того мої параметри виростять, й я получу їх при, подолані прориву чи якимось так? Ех трохи й складна система, але нічого з часом звикну. Стоп система постійно вдосконалюється?

Я не помітив як кам'яні монстри, почали підносити руди до мене.

Я глянув на купу залізних руд, й активував навик перетворення матерії, створюючи нові кістки для того скелета.

Хм Потрібно якось, того скелета називати.

Подумав я дивлячись, як руди перетворюються на залізні кістки.

Я вирішив знайти цього скелета, я почав його шукати по печері й знайшов біля стіни, з кривавою плямою, стояв скелет й дивлявся в неї, ніби щось згадував, чи прокручував спогади в своїй голові.

— Слухай я зробив тобі заміник, тих кісток, що в тебе були, ходи за мною.

Я провів його до іншої частини печери, й почав замінювати кістки дивлячись на скелета, я підганяв їх під його зріст.

Все підійшло окрім руки, потрібно над нею попрацювати, щоб вона рухалась.

Скелет стояв перед мною, й дивився на мене.

— Тобі потрібно дати ім'я, бо я не знаю як тебе називати, якщо до імені Балдред?

Скелет стояв й дивився на мене, але за хвилину махнув головою.

— Добре можеш йти.

Хм Навколо купа туш тих кажанів, потрібно буде позбирати.

— Лицар смерті, ходи сюди.

Я закричав і лицар смерті, почав підходити з закута.

— Можеш приказати своїм скелетам зібрати туші, тих кажанів в одному місці?

В мить появились скелети рицаря смерті, й почали збирати туші.

Хм Так а тепер повернись, до руки.

Цілу ніч я працював над рукою, купа помилок й виправлень, й ось все було готово, я покликав Балдрета і він у мить прийшов, й я почав установляти.

Рука складалась з трьох інструментів, батарея кістки, й проводи з пластинами, які кріпились на хребет до шиї, й голови механізм працював завдяки мані.

Встановивши я відійшов, й Балдрет почав пробувати ворухнути рукою, спочатку почали рухатись пальці далі й сама рука.

Чудово, все вийшло так як я й задумав.

Я вказав пальцем, на батарею.

— Не забувай під заряджати, батарею маною.

Балдрет махнув головою, й влив трохи мани в батарею.

— Можеш йти.

Балдред розвернувся, й повільно пішов геть.

Що ж тепер мені робити, Хм може потрібно зробити якусь обладунки, для Балдреда й інших скелетів, руд тут достатньо. Потрібно зробити таку броню, щоб Балдред міг вміститись в неї, зі своїми зачарованими речами.

Глянувши на руду, я активував навик перетворення матерії, й підійшов до руди.

За пів години, я зробив одинадцять комплектів обладунків, чорні шоломи з вирізом для очей, й чорні обладунки.

Хм Усе добре, але чогось не хватає....

Я почав йти до кам'яних монстрів, приказуючи водночас скелетам, йти в іншу частину печери, й одягти обладунки.

Я йшов й чув вдалі удари кирок, й молотів попри мене ходили кам'яні монстри, відносячи ґрунт валуни каміння, в ріку у невеликих щось схоже на ящики, перетворене з рук.

Хм Цікаві ці кам'яні монстри.

Я почав підніматись гладкими й чистими сходами, з каменю подекуди сходинки зроблені з малих каменів, ніби склеєні якоюсь речовиною, й відполіровані майже до блиску.

Цікаві в них вміння, я не перестаю дивуватись, їхніми вміннями.

З такими думками я піднімався глянувши, на стіни я побачив що вони, теж відпольоровані до блиску, з невеликим колонами по бокам, й зверху.

Я піднімався й піднімався, звуки роботи ставали голосніші, й голосніші в один момент я побачив, кам'яного монстра в якого руки, злились зі стіною, й стіна почала вирівнюватись, по бокам почали появлятись колони.

Я не став відволікати монстрів, від роботи тому почав спускатись назад стиснувши посох в руці.

Потрібно збільшити кількість кам'яних монстрів, щоб збільшити видобуток руд, смішно але обладунки зроблені для скелетів, з невідомої мені руди.

Через деякий спустившись сходами, я активував призив, й призвав ще кам'яних монстрів, давши їм завдання, я рушив в місце де були покладані туші кажанів.

Використаю я заклинання, некромантії воскресіння й повний контроль, з такими дуками я дійшов до купи туш, покладані в людський зріст.

Після прочитання заклинання, купа почала повільно рухатись, від неї почали відповзати кажани, і в злітати в повітря.

Воскресивши їх, я вмить застосував заклинання повний контроль.

Я приказав кажанам покинути печеру, і кажани почали швидко вилітати з неї.

Тепер я міг бачити все що й вони, мені лише було потрібно подумати про це, й вибрати кажана.

Спершись об стіну, я дивився очами вожака кажанів.

Я ніби лечу, як прекрасно це виглядає.

Тріпотячи крилами кажани пролітали над рікою, долетівши до водоспаду, кажани в злетіли в гору проти течії водоспаду, в горі показались хмари.

Я відчув як дує вітер й в злетів в гору, опинившись над гігантським водоспадом, який упадав вниз. Я побачив густий гігантський хвойний ліс, прикритий двадцяти сантиметровим шаром снігу.

Цікаво я відчуваю те що й вони? Хм це дивно...

Хмари почали розпливатись, по небу й показалось ранішнє сонце, проміння сонця попали на сніг, й сніг почав блистіти як дорогоцінне каміння.

Красота, це єдине слово яким можна описати, це видовище.

Я відірвався від контролю.

Потрібно якось зв'язуватись, зі своїми підопічними, я поспробував сконцентруватись на вожаку зграї кажанів.

Й я відчув, як від мене тягнеться щось схоже на тонку павутинку, тягнеться далеко в даль в гору, над ущелиною й над густим лісом.

За мить я відчув, як я зв'язався з вожаком зграї

Розвідайте територію, й знайдіть поселення хоч якихось істот.

Я відчув як кажан прийняв завдання, й розділився з іншими над густим лісом, усі розділились й полетіли в різні сторони.

Я почав переключатись на різних кажанів, дивлячись їхніми очима.

Хех Чудові ці заклинання.

Я відключився від кажанів, й глянув на руди.

Так починаєм, створювати зброю .

Я почав створювати одноручні короткі списи, з одноручними короткими мечами.

Всюди кипіла робота, й ніхто не відпочивав, чи лівився всі працювали як один механізм, скелети з лицарем смерті зайняті охороною, кам'яні монстри зайняті добуванням руд, й копанням в гору.

Через два дні.

Я відчув як подумки, зі мною зв'язується кам'яний монстр.

Так що таке? Ви що можете спілкуватись й говорити?

Ми майже добрались до виходу, лишилось прибрати максимум три метри каміння, й замерзлого ґрунту.

Так ми можем спілкуватись але між собою, учора ми відчули можливість зв'язуватись з вами володарю..

На диво я відчув як монстр схилив, голову й впав на коліно.

Зрозумів добре скоро прибуду, коли дістанетесь до поверхні займіться добуванням руд, приступайте до роботи.

Я перестав спілкуватись й оглянувся, повсюди стояла зброя й обладунки, подекуди розкиданні різні руди.

Хех Потрібно буде прибратись.

Я почав йти до сходів, при виході з печери я зустрів кам'яного монстра, кидаю чого валуни каміння в бурхливу ріку. Бурхлива течія ріки підхоплювала валуни, й з ударами об каміння несла валуни вдаль.

— Поскладай всю зброю й обладунки.

Почувши мене монстр направився, до зброї й обладунків.

Хех Вони виконують все що, я скажу це радує мене.

Я почав, підніматись сходами.

Як же мене бісять, ці сходи.

З такими думками я продовжував підніматись сходами, й за деякий час я побачив, що кам'яні монстри почали копати ще три нові тунелі, в яких почали добувати руди.

Пройшовши тунелі, я за деякий час дійшов до виходу.

Яскраве сонячне проміння торкнулось мене, я продовжив підніматись, кам'яні монстри прибрали сніг перед виходом, тому я спокійно вийшов.

Подивившись уперед я побачив густий ліс, прикритий снігом.

Сніг на гілках дерев блистів, від сонячного проміння попереду, окрім дерев й кущів прикритих снігом нічого немає.

Сине чисте небо майоріло в височині, освітлюючи все навколо навіть деякі ділянки темного лісу.

Хоч що не кажи, а цей світ прекрасний. Вже незліченно скільки разів я казав ці слова собі, але я готовий повторювати їх знову й знову, насолоджуючись видами навіть очима кажанів.

Я відчув як зі мною зв'язується кажан, й я вирішив переключитись на нього.

Піді мною появився замок, з купою маленьких будинків, без вікон навколо дахи прикриті снігом, далі дерева усі будинки зв'язували стежки й дороги на яких різні сліди. Будинки без вікон дахи прикриті великим шаром снігу.

Замок знаходиться на підвищенні, у замку чотири башти з'єднані величезними кам'яними стінами, на яких стояли істоти з луками, лише один вхід на території замку, при вході на передньому дворі, стоїть дерев'яний колодязь.

Всюди видно рух, дивних істот різних розмірів.

<http://tl.rulate.ru/book/11808/228337>